

PRIMUL VIS, PĂPUȘA PIERDUTĂ

a.

Plimbările prin parcul Steglitz erau ca un balsam pentru el. Și diminețile, atât de dulci... Perechi tinere, premature, perechi ancorate în timp, perechi care nici măcar nu știau că sunt perechi, bătrâni și bătrâne cu mâini pline de povești și cu riduri pline de trecut, uitându-se după locurile cu soare, soldați dichisiți, cu prestață, servitoare în uniforme impecabile, guvernante cu băieței și fetețe îmbrăcați cu hăinuțe curate și îngrijite, cupluri cu landouri cu nou-născuți, cupluri cărora le muriseră visurile, bărbați singuri și femei singure cu priviri ferite, bărbați singuri și femei singure cu priviri nerușinate, paznici, grădinari, vânzători...

Parcul Steglitz mustea de viață la acel început de vară. Un adevărat dar, o adevărată binecuvântare! Și Franz Kafka absorbea această viață ca un burete, călătorind cu privirea, sufletul lui capta energiile din jur, căutând zâmbete printre copaci. Și el era ca toți ceilalți, solitar, cu pașii pierduți sub acoperământul dimineții. Mintea-i zbura liberă, desprinsă de timp, care, acolo, se legăna toropit de liniștea din jur, jucându-se vesel, în inima trecătorilor. Liniștea aceea... Întreruptă doar de joaca copiilor, de vocile mamelor

chemătoare, poruncitoare și prevenitoare, de cuvintele liniștitoare pe care le auzea mai aproape sau mai departe. Liniștea aceea... Și plânsetul fetei, nestăpânit, în hohote, neașteptat, l-a făcut pe Franz Kafka să se oprească. Stătea atât de aproape de el, la câțiva pași... și nu mai era nimeni în jur. Nu se certase cu vreun copil, n-o pedepsise nici mama, nici măcar nu căzuse, pentru că fetița nu avea semne că s-ar fi lovit. Stătea și plângea, de ți se rupea inima, atât de tristă, că pe chipul ei păreau să se fi adunat toate durerile și toată disperarea lumii. Franz Kafka se uită în susul și-n josul aleii. Nimeni n-o băga în seamă. Nu era nimeni cu ea. O clipă nu știu ce să facă. Copiii sunt o plămadă delicată, trebuie să ai mare grijă cu ei. Sunt un amestec de râsete ce ușor se prefac în lacrimi și invers, un amestec de bâzdâci și de energii vulcanice, de întrebări ce nu se mai sfârșesc și de încăpățănare epuizantă. Franz Kafka nu avea copii și era de înțeleș. Totuși, sentimentul acela atât de copleșitor... Fetița părea să aibă doar câțiva ani. Îi era greu să-și dea seama câți anume. Vârsta fetițelor mici e un mister. Da, exact, tocmai acea vârstă de nedefinit, când mai sunt fetițe, cu toate că încep să crească. Era îmbrăcată curat și îngrijit: ghetuțe, pantalonași, bluză cu guler de dantelă și o pelerină trei-sferturi din care ieșea o fustiță cu multe volane. Avea părul lung, închis la culoare, prins în două codițe încântătoare. Era frumoasă, ca toate fetițele. Frumoasă pentru că era în primăvara vieții. Chiar dacă, acum, lacrimile îi făceau chipul să pară îngrozitor de urât. Franz Kafka rămase tăcut. Ce făcea o fetiță atât de mică acolo, singură? Se pierduse? Dacă era așa, trebuia s-o ia de mână, s-o liniștească și să caute împreună un paznic care s-o însoțească. Dar cum să se liniștească o copilă

când un necunoscut vine la ea și-i vorbește, o ia de mână și pleacă cu ea? N-ar fi mai rău? Nu, mai rău ar fi să-și vadă de drum, ca un iresponsabil, și s-o lase în mijlocul parcului. Imprevizibili, copiii ăștia! Și plânsul ei atât de sfâșietor... Niciodată nu mai văzuse sau auzise pe cineva să plângă atât de tare. Se resemnă, pentru că, uneori, viața nu te lasă să alegi. Ea e cea care-ți arată drumul. Așa că făcu primul pas spre micuța, își scoase pălăria ca să pară mai puțin serios și își luminează fața cu cel mai frumos zâmbet. Cu toate astea, trebuie că arăta de parcă-l durea stomacul, dar nu mai avea ce face și nici nu mai avea vreo importanță. Franz Kafka se opri în fața fetei.

b.

– Bună!

Fetița se potoli puțin. Mai plângea, dar nu chiar atât de tare. Ridică capul și dădu peste el. În disperarea ei încrâncenată nici măcar nu-l văzuse apropiindu-se. Ochii îi erau ca două lacuri ce se tot revărsau și râuri ieșeau din ele curgând ca niște torente dezlănțuite, scurgându-i-se pe obraji până în golul de sub bărbie. Scoase două-trei suspine înainte de a-i răspunde.

– Bună.

– Ce ți se întâmplă?

Nu l-a privit cu teamă. Era doar inocență pură. Când viața înflorește, toate sunt doar ferestre și uși deschise. În ochii ei, însă, vedeai, mai degrabă, durere, suferință, tristețe și o emoție adâncă ce părea să o fi adus la limita îndurării.

– Te-ai pierdut? întrebă Franz Kafka, văzând că ea tăcea.

– Nu eu.

Lui îi sună ciudat: „nu eu”. În loc să fi spus „nu”, ea zisese „nu eu”.

– Unde stai? Fetița a arătat cu mâna undeva la stânga ei, în direcția caselor ce se zăreau printre coroanele copacilor. Asta l-a uşurat pe salvatorul îngrijorat de fetițe plângăcioase, pentru că arăta limpede că micuța nu se rătăcise.

– Te-a necăjit cineva?

Știa că nu era nimeni prin apropiere, dar era o întrebare obligatorie și mai ales în acele clipe decisive în care-i putea câștiga încrederea. Ea dădu din cap în semn că nu. „Nu eu”. Era clar că cel care se rătăcise era fratele ei mai mic. Cum putuse o mamă responsabilă, veghetoare și atentă cum ar fi trebuit să fie, să-și lase copiii să se joace singuri în parc, chiar dacă într-un parc atât de liniștit și de frumos cum era Steglitz? Și dacă el ar fi fost un monstru, un asasin de fetițe?

– Așadar, nu te-ai rătăcit – a vrut el ca lucrurile să fie foarte clare.

– V-am spus că nu eu – a suspinat micuța.

– Cine atunci?

– Păpușa mea.

Și din nou lacrimile, ținute în frâu câteva clipe, îi reapărură în ochi. Amintirea păpușii o cufundă din nou în cea mai adâncă deznădejde. Franz Kafka încercă s-o facă să nu mai plângă.

– Păpușa ta? – a repetat uluit.

– Da.

Păpușă sau nu, frate sau nu, erau lacrimile cele mai sincere și amare pe care le văzuse vreodată. Lacrimi ce trădau o neliniște ajunsă la culme și o tristețe nemărginită. Ce putea face? N-avea nici o idee. Să plece? Era prins în cercul invizibil al fetei atât de

tulburate. Să rămână? De ce? Nu știa cum să vorbească cu o copilă. Și mai ales cu una care plângea pentru că tocmai își pierduse păpușa.

– Unde ai văzut-o ultima dată?

– Pe banca aceea.

– Și tu ce făceai?

– Mă jucam dincolo – și i-a arătat un loc unde se jucau niște copii.

– Și ai stat mult timp acolo?

– Nu știu.

Acelea erau, de bună seamă, întrebări pe care le-ar fi pus un polițist aflat în fața unui delict, dar acolo nu era nici un delict și nici el nu era polițist. Avea de-a face cu cineva care nici măcar nu era adult. Asta îl încurcă și mai tare. Ciudățenia întâmplării îl prindea din ce în ce mai mult. Ar fi vrut să plece, dar nu se îndura. Îl opreau fetița aceea și abisul din ochii ei plânși. Ajungea să-i fi spus o scuză, un „îmi pare rău”, și acum ar fi în drum spre casă. Sau un sfat: „ar fi bine să te duci acasă, fetițo”. Atât de simplu. De ce durerea unui copil e atât de puternică? Situația era cât se poate de reală. Relația unei fetițe cu păpușa ei e una dintre cele mai puternice din univers. O forță ieșită din comun, pusă în mișcare de o energie teribilă. Și atunci, dintr-odată, Franz Kafka se însenină. Era atât de simplu... Cel puțin pentru mintea lui de scriitor.

– Stai, stai, ce aiurit sunt! Cum o cheamă pe păpușa ta?

– Brigida.

– Brigida? Desigur! – și începu să râdă cu un râs mai mult decât convingător. Desigur, ea e! Nu-mi aminteam numele, iartă-mă! Ce zăpăcit mai sunt câteodată! Am atâta de lucru!

Fetița deschise larg ochii.